

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ט' עמוד ב'

קרבן העני חשוב שהקריב גם את עצמו

"וּנְפֹשׁ כִּי תִקְרִיב קֶרְבֶּן מִנְחָה לַה' וגו'", בא וראה, קרבן העני חשוב יותר לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי הוא מקריב שני קרבנות לפניו, אחד חלבו ודמו, ואחד הקרבן שהקריב, שהרי אין לו לאכול, והוא מביא קרבן, קרבן העני קל מהכל, שני תורים או שני בני יונה, ואם אין לו, מביא מעט קמח, ומתכפר בו, ובשעה ההיא מכריזים ואומרים: **"כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שָׁקַץ עֲנוּת עֲנִי"** (תהלים כב, כה), וכל כך למה, לפי שקרבן עני חשוב מהכל.

מנחה שמרתיחין אותו על מחבת ומרחשת הוא כפרה על אש היצר

וכמו שהעני הרתיח חלבו ודמו, כך הקמח ההוא שהביא היו מרתיחים אותו בשמן המנחה, וכך למדנו, שאפילו כל אדם יכול להקריב מנחה על המחבת ומנחת מרחשת, לפי שכמו שהחוטא היה מרתיח חלבו ודמו באש של היצר הרע, וכל אבריו רתחו באש שלו, כך זה הקרבן כדמיון זה ממש, ועיקר הקרבן שהוא כדמיון החטא, להקריב לפני הקדוש ברוך הוא רצון לבו ורוחו ונפשו, שזה חביב לפניו יותר מהכל.

אשרי חלקם של הצדיקים, שהם מקריבים בכל יום ויום קרבן הזה לפני הקדוש ברוך הוא, ומה הוא, גופם ונפשם שמקריבים לפניו.

זוהר חלק א' פרשת ויחי דף רמא עמוד ב'

מלח הוא הברית שעל ידו מתקיים העולם

"וְכָל קֶרְבֶּן מִנְחָתְךָ בַּמֶּלֶח תִּמְלָח וְלֹא תִשְׁבִּית מֶלֶח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ וגו'", אמר רבי אחא, מלח זה למה, אלא לפי שהוא ממרק וממתיק המרירות להיטיב הטעם, ולולא המלח הזה, לא היה יכול העולם לסבול המרירות, זהו שכתוב: **"כִּי כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאָרֶץ צֶדֶק לָמְדוּ יִשְׁבִּי תִבֵּל"** (ישעיהו כו, ט) [מג] וכתוב: **"צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסֹאֲךָ"** (תהלים פט, טו), ומלך הוא

זיו הזוהר

מג. פירוש כאשר מגיע משפטיך דאיהו רחמים מספירת תפארת לארץ שנקראת צדק שהיא ספירת המלכות אז למדו יושבי תבל, פירוש שאז אפשר לסבול הדין של מלכות. והארה זו נשפעת על ידי ספירת היסוד שנקרא ברית והוא ממתיק הדין של המלכות על ידי הארת הרחמים מן התפארת.

הברית שהעולם מתקיים בו, שכתוב: **"אם לא בריתי יומם ולילה וגו'"** (ירמיהו לג, כה), לפיכך נקראת **"ברית אלהים"**, ונקרא ים המלח^[מ] והים נקרא על שמו.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף י"א עמוד א'

עולות המכפרים על מחשבות הלב נשחטים בצפון

"וְאִם זָבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוֹ", רבי אבא פתח, **"עוֹרֵי צִפּוֹן וּבֹאֵי תִימָן הִפִּיחַ גְּנִי יָזְלוּ בְּשָׁמֶיּוֹ וְגוֹ"** (שיר השירים ד, טז), **"עוֹרֵי צִפּוֹן"**, אלו עולות שנשחטות בצפון, לפי שאותן המחשבות בסתרת הלב, ובמקום הדין הן, ולפי שהמחשבה נמצאת בלילה, בזמן שהדין נמצא, ורוח צפון מנשב בחצות הלילה, כאשר האנשים מתעוררים, וכנור של דוד מנגן מאליו, ומחשבת האנשים נתעוררה.

שלמים שהם שלום לכל נשחטים גם בדרום

"וּבֹאֵי תִימָן", אלו שלמים שנשחטים בדרום, לפי שהם שלום של הכל, שלום העליונים והתחתונים, והם שלימות צדדי העולם, שלימות הכל מצד האמונה.

שלמים גם הבעלים אוכלים שאין צריך לכפר על ידי האכילה

והשלמים, לפי שהם שלום של הכל, הבעלים אוכלים מהם ונהנים מהם, שהרי השלום הוא לו ולכל העולם במדרגה אחת, חטאות ואשמות נאכלים לכהנים, לפי שהם מזומנים לכפר עליהם, ולהעביר חטאתם, ומכל הקרבנות אין חביבים לפני הקדוש ברוך הוא כמו שלמים, לפי שנמצא מהם שלום בעליונים ובתחתונים.

הקטרת היא למעלה מהכל

והחשוב מכולם היא הקטרת, שהיא שלמות הכל, ואינה באה לא על חטא ולא על אשם ולא על עון, אלא על שמחה, ככתוב: **"שֶׁמֶן וְקִטְרֶת יִשְׁמַח לֵב"** (משלי כז, ט), וזה נתבאר, ועל כן הקטרת אינה קרבה אלא בזמן ששמן נקרב, זה שכתוב: **"וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהָרֹן קִטְרֶת סַמִּים בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנִּזְרֹת יִקְטִירָנָה"** (שמות ל, ז), וכתוב: **"וּבִהֲעֶלֶת אֶהָרֹן אֶת הַנִּזְרֹת בֵּין הָעֶרְפִּים יִקְטִירָנָה"**, (שם פסוק ח) לפי שאז נמצאים שמן וקטרת ביחד. **בא** וראה, שלמים הם שלום בכל, ומריבה וקטרוג לא נתעורר בעולם, אבל הקטרת היא מקשרת קשרי האמונה.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף י"ב עמוד א'

יעקב מדת האמת, ושלום שהוא היסוד קשורים זה בזה

רבי שמעון אמר, כתוב: "הַמֶּשֶׁל וּפְחַד עֲמוֹ עֲשֵׂה שְׁלֹם בְּמִרְמִיּוֹ" (איוב כה, ב), זה המקרא ביארו החברים, אבל **"הַמֶּשֶׁל"** זה אברהם, שכתוב בו: **"נָשִׂא אֱלֹהִים אֹתָהּ בְּתוֹכָנוֹ"** (בראשית כג, ו), וכתוב: **"וְאַבְרָכָךְ וְאֶגְדָּלָה שְׁמֶךָ"** (שם יב, ב), **"וּפְחַד"** זה יצחק, שכתוב: **"וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לִי"** (שם לא, מב), **"עֲשֵׂה שְׁלֹם בְּמִרְמִיּוֹ"**, זה יעקב, שכתוב: **"תִּתֵּן אֲמֶת לְיַעֲקֹב"** (מִיכָה ז, כ), וכתוב: **"וְהָאֲמֶת וְהַשְׁלֹם אֶהְיֶה"** (זכריה ח, ט), שאמת ושלום קשורים זה בזה.

וְהַמֶּשֶׁל וּפְחַד עֲמוֹ עֲשֵׂה שְׁלֹם בְּמִרְמִיּוֹ

מד. ים המלח רמז על התקשרות יסוד במלכות, כי המלכות נקראת ים.

יעקב הוא שלם כי הוא מכריע בין חסד לגבורה

ועל כן יעקב הוא שלמות הכל, גם שלמים שלימות הם, ושלוה על הכל, ומי שמקריב שלמים, מרבה שלום בעולם.

גם שלמים הוא כמו מדת יעקב

ולא עוד אלא שמכפר על מצות עשה ועל מצות לא תעשה, כדי להביא שלום על הכל. יעקב הוא העושה שלום כמו שאמרנו, לפי שנדבק לצד זה ולצד זה^[מח], וכן שלמים נדבקים במצות עשה ובמצות לא תעשה, בצד זה ובצד זה, ועל כן נקראים שלמים, וסוד הדבר שכתוב: "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם" (בראשית כה, כז), איש שלם, שלם למעלה ושלם למטה.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף כ"ה עמוד א'

חוטא צריך להביא קרבן עז לפי שעסק בטומאה

"וְאִם עִז קָרְבָּנוֹ וְהִקְרִיבוֹ לִפְנֵי ה'", בא וראה, עז לקרבן למה, הלא אמר רבי שמעון, שעז השם שלו גורם להבין מן שמו, שהרי הוא מן הצד הרע וממין הרע, אלא כך אמר רבי שמעון, עז נצרך להקריב, שהרי אם עבר עליו רוח טומאה, או התחבר בו, עז הזה קרבנו, כדמיון ההוא שחטא בו.

יש זוכים בנשמה ויש זוכים רק ברוח ויש רק בנפש

ואמר רבי שמעון, הרי למדנו, יש מי שזוכה בנשמה, ויש מי שזוכה בהתעוררות של רוח, ויש מי שאינו זוכה אלא בנפש.

הזוכים רק בנפש באים בחלומות רוחות רעות ומודיעים לו דברים

זה האיש שאינו זוכה אלא בנפש, ולא נתעלה יותר, הרי הוא נדבק בצד הטומאה, וכשהוא ישן, אותן צדדים הרעים באים ומתדבקים בו, ומודיעים לו בחלום עניני העולם, מהם שקר ומהם אמת, ולפעמים שמצחקים בו, ומראים לו דברי שקר, ומצערם לו בחלומות, ועל כן האומות עובדי כוכבים יש מהם שרואים בחלומותם דברי אמת, על ידי צד ההוא שנדבקים בו, וכל הענינים שרואים הוא לזמן קרוב.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף כ"ה עמוד ב'

ישראל יכול לקנות רוח אבל נכרי לעולם לא חוץ אם נימול

בא וראה, מה בין ישראל לעמים עובדי כוכבים, ישראל אף על פי שאינו זוכה אלא בנפש, מדרגה עליונה עומדת אצלו, ואם הוא רוצה לקנות רוח, ואם הוא רוצה לקנות נשמה, קונה וזוכה בה, אבל עמים עובדי כוכבים אין יכולים לקנות לעולם, מלבד אם נימול שאז קונה נפש חדש ממקום אחר.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף כ"ה עמוד ב'

מה. פירוש ששורש יעקב הוא בספירת תפארת מדת הרחמים הממוזגת מן חסד ודין.

ישראל העומד במדרגת נפש צריך לעשות יותר ולזכות ליותר

וישראל העומד במדרגה תחתונה בנפש, אם אין הוא רוצה לזכות יותר, עונשו גדול, ווי לרשע הזה ששכח מצות התורה, ואינו עוסק בתורה, הוא שכח לרבנונו, עליו כתוב: **"יִתְּמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ"** (תהלים קד, לה).

איש שיש בו רק נפש וחטא קרבנו עז שעבר עליו רוח טומאה

ובא וראה, יש אנשים הדבקים בצד הרע הזה, לפי שאין זוכים יותר מנפש, וכאשר עובר עליהם רוח טומאה ההוא, ינוח עליהם ונדבקים בו, ואז חטא ההוא שחוטא האיש, הוא מצד רוח הטומאה ההוא, וקרבנו הוא עז אחד, לפי שאותה הבהמה הבאה מן הצד ההוא, היא תכפר על חטאו.

למה מקריבים בהמה שיש עליו רוח הטומאה על המזבח?

אמר לו רבי אלעזר בנו, והלא כתוב: **"לֹא תֵלִין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ וְגו'** **וְלֹא תִטְמֵא אֶת אֲדָמְתְּךָ"** (דברים כא, כג), לפי שארץ קדושה היא, ורוח הטומאה לא ימצא מקום בארץ הקדושה לנוח עליו, ואם כן כיון שבהמה זו שורה עליה רוח הטומאה והיא באה מצדו, למה מקריבים אותה לצד הקדושה.

אש המזבח אוכלת האש של הסטרא אחרא

אמר לו יפה שאלת בני, אבל בא וראה, כתוב: **"כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֶלֶת הוּא"** (דברים ד, כד), יש אש אוכלת אש, האש של הקדוש ברוך הוא אוכלת אש אחר.

על ידי שאש הסטרא אחרא נאכלת נתבטל מן האדם רוח הטומאה

ובא וראה, יש מלאכים האומרים שירה לפני הקדוש ברוך הוא, והם מתבטלים כאשר גומרים השירה, בניצוצא של אש אוכלת, ולמטה הכין הקדוש ברוך הוא אש המזבח, שהוא אש אוכלת ומכלה לכל צד הרע ההוא, ונתבטל צד ההוא בשלהבת האש ההוא, ולא נשאר ממנו בעולם, וזה האיש המקריב את קרבנו עומד אצלו, ובאותו הריח העולה מן הקרבן, נסתלק ממנו צד רוח הטומאה השורה עליו, ונתכפר לו, ולפיכך הכל מתבטל ונכלה, על ידי קרבן הזה, ואין דבר שיכול לעמוד נגד אותו האש.

